

5. Korneshchuk V.V. Method of teaching Mathematics at higher establishment / V.V. Korneshchuk, O. Y. Kucheruk. – Hmelnickiy: vidavezh P. P. Cupak, 2011. – 192 p.

6. Selevko G.K. Modern educational technologies: educational supply / G.K. Selevko. – M.: Nation education, 1998. – 256 p.

В. В. Корнещук

МЕТОДИКА В ПРОФЕСИОНАЛЬНОМ ОБРАЗОВАНИИ

В статье раскрыта необходимость теоретического обоснования дидактических средств, претендующих быть экспериментальной методикой или технологией обучения, поскольку от теоретического фундамента зависит практическая ценность проводимых педагогических экспериментов. Рассмотрены пути такого обоснования, в основе которых лежат классические идеи технологического подхода в образовании. Предложены определения педагогической технологии и методики, данные автором.

Ключевые слова: профессиональная подготовка, педагогическая технология, педагогический эксперимент, методика обучения.

V. V. Korneshchuk

METHODS IN PROFESSIONAL EDUCATION

The article deals with the essence of the phenomena “pedagogical technology” and “methods”. Pedagogical technology is considered by the author as a complex of reconstruction forms and methods theoretically based professional development of personality and organization of future specialists’ professional training. Their application promotes formation of necessary traits of students and guarantees effective achievement, prognosis and correction of desired training result. A method is implied as the totality of special pedagogical ways and their introduction in the process of future specialists’ professional training provides the achievement of the desired result. The article considers the importance of theoretical foundation of didactic resources that should be experimental methods or technology of teaching, because practical importance of actual pedagogical experiments depends on the theoretical base. Ways of basing on classical ideas of technological approach in education are also considered by the author. Thus, basing of pedagogical technology can be created by apportionment of concept that reflects its main idea, contents, characterizes teaching aims and contents of educational material, and also by process part that describes the organization of training process, its forms and methods. It’s possible to prove that didactical means are pedagogical technology approving that it meets the technological requirements of concept, system, management, effect, ability of reconstruction. Elaboration of the concrete experimental methodology presupposes the apportionment and base of such its compounds as aimed, methodological, contented and process ones.

Keywords: professional training, pedagogical technology, pedagogical experiment, methodology of teaching.

Подано до редакції 24.02.2014

УДК: 378.147+811.111

О. С. Романюк

АНАЛІЗ МЕТОДІВ НАВЧАННЯ СУЧАСНОГО АНГЛОМОВНОГО РОЗМОВНОГО МОВЛЕННЯ В СУЧАСНІЙ ПЕДАГОГІЧНІЙ ТЕОРІЇ ТА ПРАКТИЦІ

У статті висвітлено передовий досвід сучасних методистів, які досліджували різноманітні способи засвоєння розмовного стилю спілкування. Також у статті представлено результати проведеного аналізу методів навчання неформальної комунікації в сучасній педагогічній теорії та практиці. На підставі проведеного аналізу складено методичні рекомендації, які слід враховувати при розробці методики навчання сучасного іншомовного розмовного мовлення засобами автентичних художніх творів.

Ключові слова: аналіз, сучасний, англomовне розмовне мовлення, методи навчання, педагогічна теорія та практика, методичні рекомендації, ефективні методичні прийоми.

Постановка проблеми. Вклад методистів, які досліджували способи засвоєння розмовного стилю спілкування, полягає в систематизації навчального процесу, виокремленні його етапів, обґрунтуванні послідовності, виконанні мовних дій, котрі постійно ускладнюються. Однак, недостатня практика англomовного розмовного спілкування студентів як мовних, так і немовних спеціальностей не тільки з носіями мови, але й один з одним призвели до нівелювання цін-

ностей багатьох ефективних методичних прийомів щодо складання досліджуваних умінь.

Новизна. Анітрохи не зменшуючи значимості численної розмовної практики з носіями мови чи з досвідченими викладачами даного предмету, вважаємо її нездатною компенсувати такий спосіб вивчення англomовного розмовного мовлення, який створює можливість черпати зразки такого мовлення з автентичних письмових текстів. Прикладами таких текстів

можуть бути живі мовленнєві англомовні контакти героїв художніх творів. А для запам'ятовування філологічного аспекту їх спілкування вважаємо необхідним організувати драматизації їх мовних вчинків з подальшою зміною способу їх спілкування на подібну реально-мовну ситуацію, взятую з життєдіяльності самих студентів.

Аналіз досліджень і публікацій. У рамках нашої статті ми проаналізуємо методи вивчення даного виду природного невимушеного спілкування в сучасній педагогічній теорії й практиці в роботах таких дослідників: Г.В. Кретиніна, О.А. Іванов, Ю.С. Заграйська, В.Л. Бернштейн, І.К. Бекасов та А.М. Акопянц.

Виклад основного матеріалу. Методика навчання англійського розмовного мовлення студентів як філологічних, так і нефілологічних спеціальностей привертала увагу багатьох дослідників, особливо в останнє десятиріччя, коли вагомість вербальних контактів з носіями англійської мови стає особливо актуальною. Адже цілком правомірно вирішувати численні ділові, культурологічні або наукові питання не лише в процесі проведення ділових переговорів чи на конференціях, але й особистих бесідах в умовах неформальної обстановки.

Так, Г.В. Кретиніна, доводячи важливість володіння вмінням реально-мовного англомовного спілкування, визначає його як спонтанну комунікацію, під якою розуміє «усний вид непередбаченої діалогічної мови, яка здійснюється на основі взаємодії вербальних і невербальних засобів мовлення, які відрізняються від відтвореного письмового тексту й характеризуються особливостями, які виводять його за межі кодифікованої літературної мови» [6, с.1]. До особливостей спонтанної комунікації автор відносить такі, що виражаються за допомогою: а) жестів і міміки; б) нестандартної лексики; в) нестандартного структурування викладеної інформації. Засвоєння першого типу особливостей спонтанної мови здійснюється за допомогою порівняння жестів, які виражають одну й ту ж думку у рідній та англійській мовах. Наприклад, ця диференціація жестів для вираження думок зберігання мовчання, демонстрації яких-небудь об'єктів, вираження розуміння того, що відбувається, вираження згоди чи незгоди в будь-чому і т.д. [6, с.14]. До лексичних особливостей спонтанного мовлення автор відносить емоційно-забарвлену лексику, просторіччя, неологізми, фразеологізми, ідіоми. Семантизація такої лексики у процесі вивчення здійснюється за допомогою перекладу, а засвоюється шляхом продукування різноманітних діалогів у зв'язку зі спонтанно виникаючими ситуаціями [6, с.16]. Стилістичними особливостями спонтанної мови автор вважає нефіксований порядок слів у реченні, повтори найбільш значимих частин фрази, ненормативне вживання вищо-часових форм дієслова для підсилення значення тих структур, які несуть основне семантичне навантаження. Засвоєння таких граматичних конструкцій здійснюється за допомогою трансформації нормативного мовлення в ненормативне, але при цьому не просто в помилкову форму говоріння, а зафік-

соване у спеціальних словниках розмовне мовлення [6, с.18].

Однак, як відбір смислового змісту розмовних фраз, так і методику розвитку їх вживання ми бачимо у трохи іншому аспекті. Основою англомовного розмовного мовлення, яке підлягає вивченню, повинно бути аутентичне мовлення, відібране з сучасних англомовних творів, а методика навчання такого виду комунікації не може ґрунтуватися лише на зіставленні вербальних і невербальних засобів спілкування в рідній та досліджуваній мові.

Інший метод вивчення англійського розмовного мовлення пропонує О.А. Іванов. Він вважає аутентичні пісенні твори природним джерелом відбору мовного матеріалу для розмовного мовлення, а їх прослуховування – природним методом наближення навчального мовлення до його оригіналу. Автор обґрунтовує свою точку зору тим, що сучасний музичний англомовний твір близький за духом сучасній молоді, він жаданий ними, легко семантизується за контекстом і легко запам'ятовується завдяки своїй римообразній формі [5].

Пред'явлення іншомовного пісенного матеріалу, на думку автора, повинно здійснюватися на слух та одразу в супроводженні музичного акомпанементу, що робить процес вивчення високомотивованим, емоційним і доступним для більшості. Останні обумовлюються теорією мовної діяльності Н.І. Жинкіна, у відповідності якої людина має два механізми мовного слуху: розрізнення та впізнання. Розрізнення – це процес, при якому людина усвідомлює, що лексема, яка прозвучала, або взаємопов'язані лексичні одиниці не семантизуються одразу у зв'язку з тим, що вони вивчалися раніше. А впізнання – це процес, при якому контекст чи інші супутні мовні властивості незнайомого матеріалу дозволяють зрозуміти його самостійно, без допомоги перекладу. У музичному творі розумінню його лінгвістичних елементів сприяє гучність, тембр, висота та тривалість музичного звуку [5, с.9-10].

При всій раціональності методики, запропонованої О.А. Івановим, ми бачимо в ній вагомий недолік. Він заключається в тому, що сприйняті, зрозумілі фрази розмовного аутентичного мовлення, а також ті, що запам'яталися, не активізуються автором для використання в інших видах мовленнєвої діяльності. Адже знати велику кількість розмовних фраз це ще не означає вміти їх застосовувати у будь-якій життєво-обумовленій ситуації.

Однак ми зробимо спробу не лише обрати аутентичні англомовні розмовні фрази з художніх творів і забезпечити їх запам'ятовування, але й створити всі можливі мовні варіанти їх вживання у процесі вирішення багатьох побутових проблем засобами мови, яка вивчається.

Саме таке завдання висунуте в дослідженні Ю.С. Заграйської, яке полягає у розробці інтегрованого вивчення англійської мови та зарубіжної літератури студентів мовних спеціальностей. Автор цієї роботи цілком справедливо зауважує, що в умовах вузівського навчан-

ня практично неможливо створити природне мовне середовище, у якому іноземна мова вживалася б як засіб реально-мовної комунікації. Обумовлено це тим, що у вузах відсутні мовні комуніканти, за виключенням одного чи двох викладачів, які тимчасово працюють у нашій країні. Разом з тим автор вважає, що створити таке мовне середовище можливо, якщо вивчати зарубіжну літературу, яка виступатиме як джерелом живого розмовного мовлення, так і стимулом для його продукування. Саме літературні першоджерела дозволять студентам оволодіти такими вміннями: реплікування у відношенні з особливостями функціонального стилю англійського розмовного мовлення; вираження вербальних контактів один з одним; встановлення міжособистісних відносин; вибір метакомунікативних (обслуговуючих) засобів комунікації; оцінювання естетичної сторони висловлювання [4, с.3].

Як у будь-якому інтегрованому процесі навчання, так і в методиці Ю.С. Заграйської іноземна мова виступає як засіб, а комунікативна компетенція як об'єкт формування. При цьому автор передбачає розвиток не лише вищеперахованих мовленнєвих вмінь, заснованих на викладенні та аналізі прочитаних творів, але й мовленнєвих вмінь, передбачаючих вільне вживання вивчених зразків розмовного мовлення у будь-яких повсякденних ситуаціях. Це вміння міжкультурного спілкування, вміння, які забезпечують продуктивність евристичних процедур і стратегій, вміння пізнання особливостей конкретних культур та їх взаємодію. Автор вважає, що той, хто навчається, у кінцевому рахунку повинен стати особистістю, здатною впоратися з новими культурно-обумовленими ситуаціями спілкування засобом визначення чи створення унікальних інструментів пошуку, оброблення та практичного застосування інформації [4, с.8].

Задля розвитку названих вмінь Ю.С. Заграйська виділяє чотири об'єкти інформації: смислову, естетичну, лінгвокультурологічну та лінгвістичну.

Смислова інформація представлена художнім втіленням особистісного сенсу, наданням йому художньої форми, що робить твір мистецтвом. Розкриття художнього замислу твору впливає на читача, зачіпає людину до глибини душі подібно найважливішим подіям його життя, налаштовує свідомість реципієнта на сприйняття даного конкретного змісту.

Вивчення естетичної інформації студентами сприяє виробленню систем орієнтації у світі художніх цінностей високої культури, формуванню естетичного сприйняття та переживання, вихованню почуття краси.

Лінгвокультурологічна інформація надає знання про світ, адекватні знанням носія мови (автора тексту). Це відбувається шляхом зіставлення двох культур у їх матеріальному, духовному, організаційному та поведінковому аспектах. Студенти оволодіють способами відображення фактів культури вербальними та невербальними засобами і вивчать світові досягнення культури.

Лінгвістична інформація охоплює, перш за все, лексичний склад, який не має еквівалентів у рідній мові, і

специфічних для культури, яка вивчається, а також граматичні та стилістичні явища мови, що вивчається. Художня мова включає в себе пласти, звернені до внутрішнього слуху читача: інтонаційно-синтаксичні, фонетичні, ритмічні [4, с.10-11].

Названі види інформації набуваються студентами шляхом виконання комплексу вправ, який покликаний навчити їх розуміти художні твори на досліджуваній мові та аналізувати їх. За основу комплексу вправ у розробленому Ю.С. Заграйською інтегрованому процесі навчання взято методичний зміст роботи на художнім твором, запропонований Г.В. Роговою та Ж.І. Мануельян, який включає: 1) дії по антиципації; 2) дії з виокремлення одиниць смислової інформації; 3) дії зі скорочення тексту; 4) дії з інтерпретації прочитаного [4, с.14].

Аніскільки не оскаржуючи правомірності, запропонованої Ю.С. Заграйською методики розвитку вмінь англійської комунікації на основі вивчення зарубіжної літератури, відмітимо лише той факт, що знання художніх творів та вмінь оперувати вміщених в них аутентичних лінгвістичних форм для вираження свого ставлення до прочитаного, до вчинків головних героїв, а також критично описувати їх дії, характер та взаємовідносини, автоматично не забезпечує можливість вживання вивчених зразків розмовної мови в інших мовних ситуаціях. Це може призвести до таких негативних методичних проявів: 1) невміння використовувати вивчений матеріал для вирішення різних розмовних завдань, непов'язаних за сенсом з тими, що обумовлювались змістом прочитаного тексту; 2) забуванню вивчених зразків розмовного мовлення.

Інший підхід до вивчення англійського розмовного мовлення ми знаходимо в дослідженні В.Л. Бернштейн, яке проводилося на експериментальних матеріалах для учнів середніх навчальних закладів. Його основний науковий посил полягає в тому, що автор описує найбільш природний шлях розвитку іншомовної комунікації, у якій беруть участь носії досліджуваної мови. У процесі їх вербальних контактів з учнями відбувається реально-мовленнєве, спонтанне спілкування, яке стає як джерелом живого аутентичного мовлення, так і засобом його сприйняття та продукування. Автор вважає, що відмова від умовно-мовних завдань, які, на його думку, є неадекватними висунутій практичній меті вивчення, прискорить досягнення вмінь реально-іншомовної комунікації. З її точки зору, такі завдання створюють лише видимість спілкування, у якій учні використовують засвоєний раніше мовний матеріал, тобто мовне утворення носить формальний характер [3, с.5]. Використання ж комунікативних заходів у навчанні, до яких дослідник відносить вирішення проблемних завдань, розповідь історії, дискусію, рольову гру – забезпечує активізацію мовленнєво-розумової діяльності учнів. Навіть вивчення складної англійської граматики, на думку В.Л. Бернштейн, можливе в умовах спонтанного говоріння з носіями мови [3, с.6].

Не применшуючи намірів автора аналізованої роботи, досягти у своїх учнів високого рівня вмінь

англомовного спонтанного мовлення, відмітимо, що спосіб їх досягнення доступний лише для невеликої кількості лінгвістично обдарованих учнів. За даними психологічних досліджень, засвоєння іншомовного матеріалу можливе шляхом його багаторазового повторення спочатку в самих простих мовленнєвих умовах, які забезпечують становлення мовленнєвих навиків, і лише потім, в мовленнєвих діях, котрі поступово ускладнюються й призводять до утворення передмовних вмінь. На завершальному етапі розвитку вмінь іншомовної комунікації можливе їх удосконалення у процесі реально-мовленнєвих заходів, про які говорить В.Л. Бернштейн [3].

Нам складно погодитися з цим положенням, так як воно суперечить більшості психологічних доказів про те, що будь-яке засвоєння, тим паче іншомовної граматики, ґрунтується на виконанні попередніх однотипних мовленнєвих операцій, які в подальшому повинні бути удосконалені в мовних діях, що поступово ускладнюються. У природному говорінні навряд чи його учасники будуть спеціально повторювати якісь фрази, щоб їх граматичні форми запам'яталися комунікантам чи іншим реципієнтам їх бесіди. Тому максимальна комунікативна навчальна функція запропонована В.Л. Бернштейн, не може досягти своєї мети. Цей висновок обґрунтовується також і тим, що в аналізованій методиці відсутні пояснення таких положень: 1. можливості системного спілкування з носіями мови на кожному уроці в умовах шкільного навчання; 2. планування необхідного навчального навантаження для гарантованого засвоєння досліджуваного мовного матеріалу та розвитку вмінь розмовного мовлення; 3. можливості виключення лінгвістичного етапу навчання для набуття необхідних мовних знань і формування на їх основі здібностей для автоматизування мовленнєвих дій.

Якщо названі обставини не дискутуються автором, то це означає, що його методика навряд чи ефективна. Адже цілком очевидно, що щоденне системне спілкування школярів з носіями мови практично неможливе; обсяг навчального навантаження настільки мізерний, що засвоєння програмного мовного матеріалу, навіть в умовах комунікаційних заходів, практично неможливе; і, нарешті, для його засвоєння необхідне багаторазове повторення кожної мовної одиниці в різноманітних варіантах її лінгвосемантичного застосування. Живе ж мовлення, якщо й передбачає якінебудь повтори, то далеко не з лінгвістичною та навчальною метою, а лише для того, щоб виразити викладений зміст найбільш рельєфно та переконливо.

Другим, більш ефективним та, на наш погляд, найбільш раціональним способом створення іншомовного мовного середовища в умовах вузівського вивчення іноземної мови, є використання Інтернет-технологій. Це положення обумовлюється тим, що значний обсяг інформації в Інтернет-ресурсах викладається аутентичною англійською мовою. Тому еталоном розмовного мовлення для студентів виступа-

ють не навчальні тексти, створені україномовними авторами, а живе наукове, художнє, ділове та розмовне мовлення, продуковане носіями мови. Вивчення таких зразків мовлення створює фундамент реальної іншомовної комунікативної компетенції у студентів, яка проявляється не лише в читанні та розумінні прочитаних першоджерел, але і в живому спілкуванні з носіями мови, завдяки програмі Skype.

Такий підхід у розвитку іншомовної комунікативної компетенції студентів різних спеціальностей представлений у декількох дослідженнях останніх років. Так, І.К. Бекасов у авторефераті кандидатської дисертації пише про те, що йому вдалося встановити можливості Інтернет-технологій для удосконалення іншомовної комунікативної компетенції студентів-лінгвістів. Для цього він провів аналіз іншомовного простору мережі Інтернет і на його основі створив комплекс завдань для формування вмінь, необхідних для вирішення інформаційно-пошукових комунікативних, професійних методичних завдань. На думку автора, ці задачі вирішуються шляхом занурення у віртуальне середовище досліджуваної мови, завдяки якій встановлюються контакти з англомовними співрозмовниками. У процесі такої реально-мовленнєвої практики студенти долають страх при спілкуванні з носіями мови, їх навчальна діяльність трансформується в інтегровану, у якій, з одного боку – задовольняються їх пізнавальні та професійні інтереси, а з іншого – розвиваються навички живого розмовного мовлення [2, с.6-8].

Разом з тим, подальший аналіз цього дослідження показує недостатню підготовленість студентів до такої форми навчання. Важко собі уявити, що всі учні, нехай навіть майбутні філологи, зможуть без попереднього розширення словникового запасу, читання тематичної наукової літератури, а також художніх літературних творів вільно вступати в комунікацію з носієм мови і брати участь у відеоконференціях. І хоча автор говорить про необхідність формування лінгвістичної компетенції, методика її залишається недостатньо обґрунтованою. У роботі також не представлений мовний матеріал, що збагатив би мовлення майбутніх філологів на основі актів реальної комунікації.

Не применшуючи гідності даної роботи, зазначимо лише те, що її автор не розмежує ділову, професійну або розмовну лексику, і тому не пропонує ніяких спеціальних вправ з оволодіння кожним з названих стилів. Він розраховує на самостійне придбання лінгвістичних знань у процесі читання, вивчення та аналізу аутентичної літератури. Ми вважаємо, що самонавчання розмовної лексики лише в процесі роботи з Інтернет-ресурсами доступно значній меншості учнів.

Вагомий внесок у розвиток умінь англомовного розмовного мовлення внесло дослідження А.М. Акопянц, яка вперше обґрунтувала доцільність синтезу основоположних закономірностей двох наук: лінгвістики та дидактики, в результаті якого з'явився новий

напряму «прагмалінгводидактика» [1]. У рамках названого напрямку вченим належить не тільки проводити лінгвістичні дослідження аутентичних мовних явищ, а й створювати методики навчання їм. Так, у своєму дослідженні А.М. Акопянц довела доцільність відбору корпусу мовних новоутворень, трансформацій, аббревіатур, запозичень з інших мов, просторічних фразеологізмів сучасної англійської мови, необхідних для участі в реальній міжкультурній комунікації, що протікає в різних функціонально-стилістичних регістрах мовного спілкування. Вона також відібрала весь цей матеріал із зразків аутентичного мовлення і розробила технології прагматизації іншомовного спілкування у вигляді вправ, завдань та тренінгів. Їх виконання забезпечило студентам впевненість в комунікативній адекватності і готовність до реальної міжкультурної комунікації [1].

Особливе місце в такій комунікації займає, на думку вченої, реальне розмовне мовлення, яке відрізняється якоюсь непослідовністю, містить перебільшення, має емоційне забарвлення, характеризується жартівливістю, гнівом, сарказмом, іронією і т.д. Найчастіше у розмовному мовленні рясніють сучасні мовні трансформації, усічені мовні форми, аббревіатури, просторічні фразеологізми. Засвоєння всього цього специфічного матеріалу можливе, як справедливо підкреслює автор, в умовах спілкування в іншомовному середовищі.

Ми повною мірою підтримуємо точку зору А.М. Акопянц насамперед у тому, що філологія повинна стати прикладною наукою, шляхом розробки її авторами методичних систем навчання, досліджуваних ними мовних явищ. По-друге, ми також переконані в тому, що придбати вміння іншомовного розмовного мовлення найкраще в мовному середовищі, але з попереднім вивченням відібраних мовних явищ. При цьому проблема полягає в тому, що забезпечити студентів більшості вузів країни мовним середовищем у них на заняттях інозе-

мної мови не представляється можливим. Створити ж її штучним шляхом досить реально, якщо використовувати іноземну мову не як мету навчання, а як засіб вирішення професійних або соціально-побутових завдань, тому що розмовне мовлення найчастіше зустрічається в побуті і рідше в офіційному та діловому стилях спілкування. Що ж стосується обліку філологічного аспекту аналізованої роботи, а саме відбору англійськомовних засобів для забезпечення аутентичного розмовного мовлення, його варто враховувати в повній мірі при розробці методики навчання англійськомовного розмовного мовлення засобами аутентичних художніх творів.

Головні висновки. Аналіз існуючих методів навчання сучасного англійськомовного розмовного мовлення, як студентів філологічних, так і студентів технічних спеціальностей продемонстрував вагомий внесок їх авторів у дослідженні філологічного аспекту неофіційної комунікації, в систематизації процесу навчання шляхом виділення його етапів та обґрунтуванні послідовності у виконанні мовленнєвих дій, які поступово ускладнюються. При цьому джерелом відбору змісту розмовного мовлення були або мовленнєві зразки носіїв мови, або клішовані розмовні фрази для організації повсякденного спілкування. Перші були аутентичні за своєю формою і змістом, але недоступні для переважної більшості учнів. Другі були далекі від аналога аутентичного мовлення, але доступні для навчання в існуючих умовах. Наш третій шлях в організації навчання англійськомовного розмовного мовлення полягає в розвитку умінь неформального спілкування на основі вивчення аутентичних зразків англійськомовних вербальних мовних контактів героїв художніх творів, що, з одного боку, забезпечить відповідність досліджуваної мови її реальним аналогам, а з іншого боку, забезпечить доступність так, щоб читання оригінальних художніх творів було можливе для будь-якого студента, який би знаходився поза мовним середовищем.

ЛІТЕРАТУРА

1. Акопянц А.М. Прагмалінгводидактические основы обучения иностранным языкам студентов-лингвистов (на материале английского языка) [Текст]: автореф. дис. ... д-ра пед. наук: 13.00.02 / Акопянц Арега Михайловна. – Пятигорск, 2009. – 40 с.
2. Бекасов И. К. Совершенствование иноязычной коммуникативной компетенции студентов-лингвистов с использованием Интернет-технологий [Текст]: автореф. дис. ... канд. пед. наук: 13.00.02 / Бекасов Илья Кириллович. – Пятигорск, 2008. – 25 с.
3. Бернштейн В. Л. Подготовка школьников к общению с носителями языка: Английский язык, СОУ лингвистического профиля [Текст]: автореф. дис. ... канд. пед. наук: 13.00.02 / Бернштейн Виктория Левоновна. – Пятигорск, 2001. – 20 с.

REFERENCES

1. Akopyants A.M. Prahmalynhvodidactic principle of teaching foreign language students-linguists (on the material of English language) [Text] Author. Thesis for degree

4. Заграйская Ю.С. Методика интегрированного обучения английскому языку и зарубежной литературе на занятиях по домашнему чтению (2 курс, языковой ВУЗ) [Текст]: автореф. дис. ... канд. пед. наук: 13.00.02 / Заграйская Юлия Станиславовна. – Иркутск, 2009. – 33 с.
5. Иванов А.А. Совершенствование английской разговорной речи на основе аутентичных песенных произведений [Текст]: автореф. дис. ... канд. пед. наук: 13.00.02 / Иванов Александр Анатольевич. – Санкт-Петербург, 2006. – 23 с.
6. Кретинина Г.В. Методика обучения студентов филологических факультетов иноязычной спонтанной речи [Текст]: автореф. дис. ... канд. пед. наук: 13.00.02 / Кретинина Галина Вячеславовна. – Тамбов, 2002. – 26 с.

- of Doct. ped. sciences: 13.00.02 / Akopyants A. M. – Pyatigorsk, 2009. – 40 p.

2. Bekasov I.K. Improvement foreign communicative competence of students-linguists using Internet - technologies [Text] Author. Thesis for degree of cand. ped. sciences: 13.00.02 / Bekasov I.K. – Pyatigorsk, 2008. – 25 p.

3. Bernstein V.L. Preparation schoolchildren to communication with native speakers [Text] Author. Thesis for degree of cand. ped. sciences: 13.00.02 / Bernstein V.L. – Pyatigorsk, 2001. – 20 p.

4. Zahrayskaya J.S. Methods of integrated teaching of English and foreign literature at Home Reading classes

[Text] Author. Thesis for degree of cand. ped. sciences: 13.00.02 / Zahrayskaya J. S. – Irkutsk, 2009. – 33 p.

5. Ivanov A.A. Improvement English colloquial speech by means of modern songs [Text] Author. Thesis for degree of cand. ped. sciences: 13.00.02 / Ivanov A.A. – St. Petersburg, 2006. – 23 p.

6. Kretinina G.V. Methods of teaching the students of philological faculty foreign spontaneous speech [Text] Author. Thesis for degree of cand. ped. sciences: 13.00.02 / Kretynyna G.V. – Tambov, 2002. – 26 p.

A. С. Романюк

АНАЛИЗ МЕТОДОВ ОБУЧЕНИЯ АНГЛОЯЗЫЧНОЙ РАЗГОВОРНОЙ РЕЧИ В СОВРЕМЕННОЙ ПЕДАГОГИЧЕСКОЙ ТЕОРИИ И ПРАКТИКЕ

В статье освещен передовой опыт современных методистов, исследовавших различные способы усвоения разговорного стиля общения. Также в статье представлены результаты проведенного анализа методов обучения неформальной коммуникации в современной педагогической теории и практике. На основании проведенного анализа составлены методические рекомендации, которые следует учитывать при разработке методики обучения современной иноязычной разговорной речи средствами аутентичных художественных произведений.

Ключевые слова: анализ, современная, английская разговорная речь, методы обучения, педагогическая теория и практика, методические рекомендации, эффективные методические приемы.

A. S. Romaniuk

ANALYSIS OF ENGLISH COLLOQUIAL SPEECH TEACHING METHODS IN MODERN PEDAGOGICAL THEORY AND PRACTICE

The article highlights the advanced experience of the modern methodological researchers investigating different ways of mastering the conversational style of communication. Also, the article presents the results of the carried out analysis of the informal communication teaching methods in the modern pedagogical theory and practice. On the ground of the accomplished analysis there are formulated the methodological recommendations to be considered in developing the methodology of teaching modern foreign colloquial speech by means of the authentic works of literature, that, on the one hand, will ensure conformity of the studied speech to its real analogues, and on the other hand, will provide accessibility to them in order to make reading the original works of literature possible for any student who is out of the language environment.

Keywords: analysis, modern, English colloquial speech, teaching methods, pedagogical theory and practice, methodological recommendations, effective methodological techniques.

Подано до редакції 09.01.2014
